

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 401/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Kušnírom, Pajštúnska 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 CoE 8/2018 z 30. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Kušnírom, Pajštúnska 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 30 CoE 8/2018 z 30. júla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ sa podanou žalobou zo dňa 24.08.2016 domáhal toho, aby Stály rozhodcovský súd... zaviazal [REDAKOVANÉ]... k zaplateniu sumy 118,87 € s prísl... O nároku sťažovateľa rozhodol rozhodcovský súd Rozhodcovským rozsudkom zo dňa 08.11.2016, sp. zn. SRSAspA 15066/16 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“).

Návrhom spísaným dňa 16.03.2017 pred súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. doručeným Okresnému súdu Dolný Kubín... sa sťažovateľ následne... domáhal proti povinnému vykonania exekúcie pre vymoženie sumy 118,87 € s prísl, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok...

Okresný súd... dospel k záveru, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné zamietnuť aplikujúc ust. § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol na základe Uzneseníu okresného súdu zo dňa 24.11.2017, č. k. 5Er/220/2017-20 (ďalej aj „uznesenie Okresného súdu“).

Voči uzneseniu Okresného súdu podal sťažovateľ... odvolanie, ktoré krajský súd z dôvodu neprípustnosti na základe Uznesenia zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 30CoE/8/2018 odmietol s nasledovným odôvodnením: „S účinnosťou CSP, t j. od 01.07.2016, sa prípustnosť odvolania voči uzneseniu posudzuje podľa § 355 ods. 2 CSP tak, že odvolanie je prípustné len vtedy, ak to zákon pripúšťa. Keďže v zmysle § 9a ods. 1 Exekučného poriadku sa CSP primerane použije aj v konaniach podľa tohto zákona, táto zásada sa uplatní aj v rozhodnutiach podľa Exekučného poriadku. Ak teda Exekučný poriadok explicitne v konkrétnom ustanovení neustanoví prípustnosť odvolania, v tom prípade odvolanie nie je prípustné. Čo sa týka konkrétnej právnej veci, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 08.11.2016 vydaný podľa Zákona č. 355/2014 z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žiadosť o udelenie poverenia súd prvej inštancie skúmal podľa § 44 ods. 3 EP, a to najmä z hľadiska, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva splna podmienky ustanovené právnymi predpismi a s poukazom aj na ust. § 44 ods. 3 EP túto žiadosť zamietol. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 3

Exekučného poriadku Exekučný poriadok explicitne neustanovuje prípustnosť odvolania (na rozdiel od § 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Preto proti takému uzneseniu odvolanie nie je prípustné a krajský súd odvolanie oprávneného odmietol...

Sťažovateľ je toho názoru, že porušovateľ rozhodnutím krajského súdu porušil sťažovateľovo právo na

a) účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

b) spravodlivý proces a to porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

a to najmä tým, že odmietol odvolanie sťažovateľa v rozpore s ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. § 44 ods. 3 exekučného poriadku...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením krajského súdu zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 30CoE/8/2018 základné právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Uznesením krajského súdu zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 30CoE/8/2018 základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

3. Uznesenie krajského súdu zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 30CoE/8/2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Krajský súd je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd uvádza, že v § 422 Civilného sporového poriadku je zavedené kritérium hodnoty sporu, tzv. bagateľný cenús. Táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú.

Ústavný súd v súvislosti so spormi s tzv. bagateľnou hodnotou konštantne sformuloval právny názor, podľa ktorého ak platná a účinná právna úprava vylučuje

u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdництва. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľovi len v celkom výnimočných prípadoch, a to v prípade, ak sťažnosť signalizuje, že k zásahu do základných práv alebo slobôd došlo v mimoriadne závažnom rozsahu (m. m. IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, II. ÚS 757/2014).

Vzhľadom na to, že sťažovateľka sa sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v konaní o sumu 118,87 €, ktorú Civilný sporový poriadok charakterizuje ako bagateľnú, ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany.

S poukazom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, čo znamená, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Sťažovateľka v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil: *„1. Uznesením krajského súdu zo dňa 30.07.2018, sp. zn. 30CoE/8/2018 základné právo sťažovateľa... podľa čl. 13 Dohovoru... porušené bolo. 2. Uznesením krajského súdu zo dňa 30.07.2018,*

sp. zn. 30CoE/8/2018 základné právo sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... porušené bolo.“

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných a iných práv rozhodnutím krajského súdu, avšak bez toho, aby špecifikovala, o uznesenie ktorého krajského súdu ide, teda petit sťažnosti neobsahuje takú obligatórnu náležitosť, ktorú zákon o ústavnom súde v § 20 ods. 1 vyžaduje.

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že odôvodnenie sťažnosti považuje iba za súčasť argumentácie, pretože pre rozhodnutie ústavného súdu je relevantný iba samotný petit sťažnosti.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, a preto ju aj z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018